

Arrest

**nr. 65 828 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DU TRE en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2004 komt verzoekster naar België in het bezit zijnde van een Algerijns paspoort en een visum type C.

Op 26 juli 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 17 april 2007 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze

beslissing wordt op 2 mei 2007 aan verzoekster ter kennis gebracht. Aan verzoekster wordt op diezelfde dag tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 28 november 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 25 februari 2008 aan verzoekster ter kennis gebracht. Aan verzoekster wordt op diezelfde dag tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 29 februari 2008 dient verzoekster hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 11.796 van 27 mei 2007 wordt het beroep door de Raad verworpen.

Op 7 mei 2008 treedt verzoekster te Dendermonde in het huwelijk met dhr. Y.V.(...), van Belgische nationaliteit.

Op 18 juni 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, in functie van haar Belgische echtgenoot, dhr. Y.V.(...).

Op 12 december 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 29 maart 2011 legt de echtgenoot van verzoekster een klacht neer tegen verzoekster wegens schijnhuwelijk.

Op 12 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 29 april 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.B.(...), geboren te B.(...) op (...), van Algerijnse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het proces-verbaal met nummer BR.55.LL041261/2011 en bijlagen d.d. 29.03.2011 blijkt dat de Belgische echtgenoot, de heer Y.V.(...), klacht neerlegt wegens schijnhuwelijk.

In het relaas der feiten staat onder meer het volgende:

“(…) Het eerste jaar van het huwelijk had V.(...) een slecht gevoel bij de situatie waarin hij zich bevond. Hij voelde dat er iets niet klopte in de relatie, maar dacht dat het te maken had met het grote leeftijdsverschil tussen hem en zijn vrouw (verschil van 22 jaar).

Augustus 2009 zijn, volgens V.(...), de huwelijksproblemen pas echt begonnen. Gedurende verschillende dagen vertrok zijn vrouw B.(...) van huis. Ze verbleef die tijd zogezegd bij haar zus N.(...) in Dendermonde (K.(...)) maar achteraf bleek dat zij een nieuwe vriend had leren kennen in de omgeving van Dendermonde.

In september 2009 verklaart V.(...) ons een eerste maal klacht neergelegd te hebben (politie Sint Joost ten Node) voor een schijnhuwelijk. Deze klacht werd door hem iets later weer ingetrokken nadat zijn vrouw hem beloften had gedaan dat zij meer haar best ging doen om het huwelijk te laten lukken en omdat hij medelijden had met haar. Volgens V.(...) waren het loze beloftes en na welgeteld één dag heeft B.(...) de woonst terug verlaten” (Noot: uit het pv blijkt verder dat contact werd opgenomen met de politie van Sint Joost ten Node; er werd geen klacht teruggevonden.)

Verder uit het relaas der feiten. “(…) Mevrouw B.(...) zou bij haar zus B.N.(...) wonen in Dendermonde, K.(...). Zij woont daar zonder ingeschreven te zijn, maar zou, volgens V.(...), wel kontakteerbaar zijn op

het adres. (...) Meneer V.(...) wenst alles in het werk te stellen om zijn huwelijk met B.(...) te annuleren. Hij weet met zekerheid dat B.(...) met hem gehuwd is enkel en alleen om de Belgische nationaliteit te verkrijgen en vervolgens van het systeem te profiteren.”

Verder blijkt uit het proces-verbaal dat de politie op 02.04.2011 de Belgische echtgenoot in zijn appartement, B.(...), bezocht. Hij toont zijn klerkast met al zijn kledij. De andere klerkast, volgens meneer V.(...) de klerkast van zijn vrouw, is leeg. In het appartement is geen kledij toebehorend aan een vrouw te vinden.

Op 02.04.2011 wordt een voorstel tot ambtelijke schrapping opgesteld voor betrokkene.

Het derde jaar dat betrokkene verblijf heeft als familielid van een burger van de Unie is lopende, dus vereist artikel 42quater §1, laatste alinea, van de wet van 15.12.1980 dat er voor de intrekking van het verblijf elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie. Zelfs indien niet bewezen is dat het een schijnhuwelijk betreft, bevat het aangehaalde proces-verbaal voldoende elementen die wijzen in die richting.

(...)”

Op 3 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster in haar inleidend verzoekschrift stelt “om deze redenen en alle andere, eventueel ambtshalve te doen gelden, onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoekster kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“De motivering in de beslissing luidt als volgt: “Het derde jaar dat betrokkene verblijf heeft als familielid van een burger van de Unie is lopende, dus vereist artikel 42quater §1, laatste alinea, van de wet van 15.12.1980 dat er voor de intrekking van het verblijf elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie. Zelfs indien niet bewezen is dat het een schijnhuwelijk betreft, bevat het aangehaalde proces-verbaal voldoende elementen die wijzen in die richting.”

De motivering in de bestreden beslissing is gebrekkig, daar zij niet gesteund is op objectief controleerbare elementen. De motivering verwijst naar een eenzijdige verklaring van de heer V.(...), waarin hij verzoekster beschuldigt van een schijnhuwelijk met hem te hebben aangegaan.

De feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen worden niet vermeldt. De motivering is bijgevolg niet afdoende, daar er gebruik wordt gemaakt van een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De aangehaalde redenen volstaan niet om de beslissing te schragen.

De Omzendbrief 10 indicatoren schijnhuwelijk van de Minister van Justitie (B.S. 31/12/1999) geeft een niet beperkend overzicht van 10 factoren die gecombineerd ‘een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd’.

- Partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk: niet aanwezig, beide partijen spreken Nederlands
- Partijen hebben elkaar voor de huwelijkssluiting nooit eerder ontmoet: niet aanwezig, verzoekster verblijft sedert 2005 in België, zij heeft de heer V.(...) leren en kennen en in 2008 beslisten zij samen om te trouwen
- Een van de partijen woont duurzaam met iemand anders: niet aanwezig, verzoekster dient weliswaar noodgedwongen bij haar zus te verblijven daar de heer V.(...) verzoekster als een hond op staat heeft gezet
- Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet: niet aanwezig
- Een van de echtgenoten weet niet waar de andere werkt: niet aanwezig, de heer V.(...) gaat zelfs niet akkoord met het feit dat verzoekster werkt
- Manifest uiteenlopende verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting: niet aanwezig
- Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk: niet aanwezig
- Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden: niet aanwezig
- Het optreden van een tussenpersoon: niet aanwezig
- Een groot leeftijdsverschil: aanwezig, partijen verschillen 22 jaar in leeftijd

Volgens de Minister van Justitie moeten meerdere indicatoren aanwezig zijn vooraleer sprake kan zijn van een aanduiding dat sprake is van een schijnhuwelijk. Een enkel element is absoluut onvoldoende. In casu is slechts een element aanwezig, wat op zich onvoldoende is om te wijzen op een schijnhuwelijk.

De motivering in de bestreden beslissing verwijst naar het proces-verbaal met nummer BR.55.LL.041261/2011 dd. 29/03/2011, waarin de heer V.(...) klacht neerlegt wegens schijnhuwelijk. Dit proces-verbaal zou voldoende elementen bevatten die wijzen in de richting van een schijnsituatie.

De reden van de beslissing van beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond op artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15/12/1980, gezien er geen gezamenlijke huisvesting meer zou zijn van de echtgenoten.

Doch de reden dat er geen gezamenlijke huisvesting meer is niet aan verzoekster te wijten. Blijkbaar wenst de echtgenoot van verzoekster om zo snel mogelijk met iemand anders te trouwen, en wil hij zijn huwelijk met verzoekster zo snel mogelijk beëindigen.

Verzoekster had helemaal geen nieuwe vriend leren kennen in Dendermonde, de enige reden waarom verzoekster het huis verliet, was om te gaan werken. De heer V.(...) stond echter niet achter het idee dat verzoekster voor financiële middelen zorgde, hij had immers graag een machtspositie over haar.

De heer V.(...) heeft verklaard dat hij al eerder klacht had neergelegd bij de politie te SINT JOOST TEN NODE wegens schijnhuwelijk, doch deze klacht werd nergens terug gevonden. Het enige objectief controleerbare gegeven in deze zaak, blijkt een leugen van de heer V.(...).

De heer V.(...) heeft alle kledij en overige spullen van verzoekster letterlijk op straat gezet en haar verboden in de gezinswoning te komen, waardoor verzoekster geen andere mogelijkheid had dan bij haar zus te verblijven. Hiermee wou hij de schijn wekken, bij het bezoek door de politie, dat verzoekster de woning verlaten had. Doch de heer V.(...) heeft verzoekster als een hond op straat gezet, zodat hij zo snel mogelijk zijn nieuwe vriendin in huis kon nemen.

De heer V.(...) stelt in zijn verklaring dat verzoekster een nieuwe vriend zou hebben, iets verder in dezelfde verklaring zegt de heer V.(...) dat verzoekster bij haar zus verblijft. Indien verzoekster een nieuwe vriend zou hebben, waarom zou zij dan bij haar zus verblijven.

De heer V.(...) verklaart zelf dat hij alles wenst in het werk te stellen om zijn huwelijk met verzoekster te annuleren, echter niet omdat het zou gaan om een schijnhuwelijk, maar omdat hij een nieuw huwelijk wil aangaan met een andere vrouw, waarvan verzoekster nu het slachtoffer van is.

Verzoekster is uit liefde met de heer V.(...) getrouwd, heeft er alles aan gedaan om het huwelijk te doen slagen, maar is nu het slachtoffer van de grillen en ontrouw van haar man.

De verklaring van de heer V.(...) kan niet als motivering voor de bestreden beslissing aangenomen worden. De verklaring doet vele vragen rijzen, en is een eenzijdig verhaal van de heer V.(...) om zijn situatie zo snel mogelijk aan zijn wensen te doen aanpassen. Deze verklaring is geen objectief element

waaruit elementen kunnen gehaald worden die wijzen op een schijnhuwelijk en waarop een motivering kan gebouwd worden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er geen relatie meer bestaat tussen verzoekster en haar echtgenoot, die reeds een klacht heeft ingediend bij het parket wegens een schijnhuwelijk. Voorts motiveert verweerder dat het derde jaar dat verzoekster verblijf heeft als familielid van een burger van de Unie lopende is en dat artikel 42^{quater} § 1, laatste alinea, van de vreemdelingenwet in dat geval vereist dat er voor de intrekking van het verblijf elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie. Zelfs indien niet bewezen is dat het een schijnhuwelijk betreft, bevat het aangehaalde proces-verbaal waarbij de echtgenoot klacht neerlegt wegens schijnhuwelijk, volgens verweerder, voldoende elementen die wijzen in die richting.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd daar deze enkel gebaseerd is op de verklaringen van haar echtgenoot. Zij betwist dat er sprake is van een schijnhuwelijk en stelt dat de reden waarom er geen samenwonen meer is, geenszins aan haar te wijten is maar aan het gedrag van haar echtgenoot die haar op straat heeft gezet om zo snel mogelijk het huwelijk te kunnen annuleren om met een andere vrouw te kunnen samenwonen en trouwen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering valt *in casu* samen met het onderzoek naar de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 1, van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 mei 2008 te Dendermonde in het huwelijk is getreden met dhr. Y.V.(...). Op 18 juni 2008 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 12 december 2008 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing niet in zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake meer is van een gezinscel en een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar echtgenoot. Er wordt tevens niet betwist dat de termijn van twee jaar die is voorzien in artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet reeds is verlopen en dat verzoekster zich bevindt in het derde jaar van verblijf als familielid van een burger van de unie. Verweerder diende, gelet op artikel 42quater, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, daarnaast eveneens aan te geven dat er sprake is van “*elementen die wijzen op een schijnsituatie*”. Verweerder is aan deze verplichting tegemoetgekomen. Hij heeft in de bestreden beslissing, die is gesteund op het motief dat er geen sprake meer was van een gezinscel en een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar echtgenoot, immers tevens aangegeven dat de echtgenoot van verzoekster op 29 maart 2011 aangifte van schijnhuwelijk lastens verzoekster heeft gedaan. Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Uit deze stukken blijkt namelijk dat de echtgenoot van verzoekster verklaarde dat verzoekster niet steeds bij hem heeft ingewoond en dat hij met zekerheid kan stellen dat verzoekster enkel met hem gehuwd is om de Belgische nationaliteit te verkrijgen en vervolgens van het systeem te profiteren.

Het feit dat de echtgenoot van verzoekster beweert een klacht te hebben ingediend op het ogenblik dat zij nog officieel met hem samenwoonde en dat er van deze klacht geen spoor terug te vinden is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster op heden effectief het verregaande initiatief nam om een klacht wegens schijnhuwelijk lastens zijn echtgenote in te dienen. Het is voor de toepassing van artikel 42quater, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet daarenboven niet nodig dat is vastgesteld dat formeel werd vastgesteld dat een huwelijk een schijnhuwelijk is. Het volstaat immers dat er sprake is van “*elementen die wijzen op een schijnsituatie*”. Zodoende is de verwijzing naar de omzendbrief inzake de 10 indicatoren schijnhuwelijk van de minister van Justitie niet dienstig in dit verband.

Er blijkt bijgevolg niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid *in casu* geen toepassing kon maken van de in artikel 42quater, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoekster binnen de drie jaar te beëindigen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is en er gegevens zijn die wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk.

De loutere bewering van verzoekster dat haar echtgenoot de aangifte van schijnhuwelijk misbruikt om zijn situatie 'zo snel mogelijk aan zijn wensen aan te passen' daar hij wenst 'alles in het werk te stellen om zijn huwelijk met verzoekster te annuleren, echter niet omdat het zou gaan om een schijnhuwelijk, maar omdat hij een nieuw huwelijk wil aangaan met een andere vrouw', wordt op geen enkele wijze gestaafd door het minste begin van bewijs en weerlegt de concrete motivering van verweerder niet. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het recht op verdediging, het recht om gehoord te worden en het recht op tegenspraak.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"Verzoekster heeft nooit de kans gekregen om te repliceren op de aantijgingen van haar man die zijn opgenomen in zijn verklaring dd. 29/03/2011 die tot de bestreden beslissing leidden, en heeft er zich dus nooit kunnen over uitspreken.

In de toelichting bij het eerste middel is aangetoond dat het niet om een schijnhuwelijk gaat, maar om misbruik door de heer V.(...) van de procedure tot nietigverklaring als een alternatieve / eenvoudige echtscheidingsprocedure. De eenzijdige verklaringen afgelegd door de heer V.(...) hadden door verzoekster eenvoudig kunnen weerlegd worden, indien verzoekster daartoe de kans had gekregen.

Dit laatste is evenwel niet gebeurd: verzoekster heeft pas kennis gekregen van de argumenten in de bestreden beslissing, en nooit daarvoor.

Bijgevolg is de bestreden beslissing tot stand gekomen zonder enige tegenspraak. Daarmee is het recht om (behoorlijk) gehoord te worden, alsmede het recht op tegenspraak, geschonden. Ook de rechten van verdediging zijn aldus geschonden."

Waar verzoekster stelt dat de hoorplicht werd geschonden moet worden benadrukt dat zij nalaat aan te geven welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel daar zij niet betwist dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging en evenmin betwist dat haar echtgenoot op 29 maart 2011 een klacht wegens schijnhuwelijk tegen haar indiende. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat indien verweerder haar had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden hebben verhindert dat de bestreden beslissing genomen werd. Verzoekster beperkt zich in haar uiteenzetting immers tot een loutere beweringen die niet worden gestaafd en die zoals reeds aangegeven in de bespreking van het eerste middel de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

De Raad wijst er daarnaast op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU